

Templul învățaturii

Comoara cea mai de preț pentru mine este cartea. Cartea o iau cu mine oriunde m-aș duce.

Acasă, locul meu preferat este colțul lecturii, așa l-am numit. Acolo, am o minibibliotecă unde îmi place să-mi petrec timpul. Are tot felul de cărți interesante și pline de aventuri, care mă fac fericită. Cărțile, pentru mine, sunt ca și un leac al tristeții sau ca o licoare care te poartă în multe locuri minunate.

Într-o noapte, am avut un vis, care veți vedea, are legătură cu ceea ce am mărturisit mai sus. Un spiriduș, cu urechile mici și roz, care abia de se zăreau de sub pălărioara lui verde, cu ochi verzi ca de jucărie și un nas drăguț, a venit la patul meu și m-a chemat să merg cu el într-un portal magic. M-a luat de mână și fără să am nici ce mai mică bănuială despre ceea ce va urma, m-a purtat cu el pe aripi de vis printre stele lucitoare. La un moment dat, am urcat pe o scară și când am ajuns în vârful acesteia mi s-a deschis vederii un templu, învăluit în mister și magie. Spre mirarea mea, templul avea porțile larg deschise. Spiridușul a intrat în templu, iar eu, ca vrăjită, l-am urmat în tăcerea care domnea. Încă de la intrare, am observant foarte multe rafturi, pline de cărți. Pașii mă duceau în urma spiridușului, ca printr-un labirint printre rafturile de cărți. Inima îmi bătea cu putere și simțeam cum totul se întâmpla aievea. Mă uitam în urmă și o parte din mine voia să evadeze, iar cealaltă parte voia să descopere ce se află la capătul labirintului. Spiridușul mi-a făcut semn să mă opresc și mi-a arătat un cotlon întunecat. M-am pitit repede după un raft mare de cărți aflat în spatele unei mese ovale imense, de jur împrejurul căreia erau o sumedenie de scaune de diferite mărimi, culori și forme. Dintr-o dată, am auzit cum se apropie de mine un ecou format dintr-un amestec de voci groase, subțiri, mlădioase, pițigăiate. Mi-am dat seama că erau vocile personajelor din poveștile citite de mine: personaje haine, curajoase, frumoase, blânde, urâte sau haioase. Erau toate personajele pe care le-am întâlnit în cărți! Vocile se apropiau tot mai mult de zona în care eu stătem ascunsă. Pe rând, toate s-au așezau pe scaunele de la masă. Fiecare scaun avea scris pe spate numele personajului, pe o tăbliță de aur strălucitor. Bineînțeles, printre acestea erau și eroii preferați din poveștile copilăriei mele: Albă-ca-Zăpada, Cenușăreasa, Heidi. Spiridușul, ghidul care m-a adus pe mine în acest templu, s-a așezat și el la masă. Nu mică mi-a fost mirarea să descopăr scris pe spatele scaunului: Spiridușul Nini. Era spiridușul din povestea pe care mama mi-a citit-o când eu eram mai mică, la grădiniță. La un moment dat, s-a așternut o liniște adâncă. Se auzeau venind niște pași care călcau ușor pe podeaua din lemn de trandafir. În lumina galbenă și caldă care își făcea loc prin geamurile înalte, apăru o făptură înaltă și mlădioasă. Era îmbrăcată într-o rochie lungă, până în pamânt, croită din mai multe volănașe. La o privire mai atentă, observ că volănașele erau confecționate din pagini de carte de culoare aurie și cu scris albastru deschis. Avea părul negru ca cerneala, iar ochii căprui ca scoarța copacului. Pe cap avea o coroană din frunze și petale de flori mirositoare. S-a așezat la masă, pe un jilț înalt, pe care era scris Zâna Cărților. În liniștea care domnea, a început cu glas blând de povestitor să le vorbească personajelor de poveste:

- Dragii mei! Ne-am adunat astăzi aici pentru că am să vă fac un anunț important. Vor veni la noi în vizită niște persoane noi, personaje pe care voi nu ați avut încă ocazia de a le întâlni.

Nu trecu mult timp, și-și făcură apariția mai multe arătări. Ce era ciudat pentru mine, era faptul că acestea erau fără culoare. Erau ca niște fantome, fără o formă clară. Spiridușul Nini a încercat să se ridice de pe scaun, dar cum picioarele lui erau mici și nu ajungeau până jos s-a dezechilibrat iar pălărioara sa verde s-a rostogolit până la mine. Toate personajele se uitau mute de uimire în direcția mea.

- Cine ești tu? întrebă Zâna Cărților.

- Ea este fetița care a citit cărțile în care noi suntem personaje și o cheamă Maria, încercă spiridușul să mă ajute.

- Și ce caută ea aici, în Templul nostru? întrebă cu acreală unul dintre personaje pe care eu nu îl puteam distinge clar ca și formă sau culoare.

- Bună întrebare, spuse spiridușul. Am vrut ca ea să vă cunoască și pe voi. În acest moment ea nu poate să vă vadă clar. Doar dacă va citi cărțile în care voi sunteți personaje veți putea rămâne în inima ei și ea vă va putea iubi cu adevărat.

- În cazul acesta trebuie să o convingem pe Maria că cărțile în care noi apărem sunt la fel de bune sau mai bune decât cele pe care ea le-a citit până acum.

- Gata, gata! zise Zâna. Să o primim cum se cuvine pe Maria. Buna, Maria. Ai dori să vi într-o călătorie în Tărâmul Cărților?

- Da, aș fi foarte bucuroasă să te însoțesc!

Am intrat într-un portal alături de Zâna Cărților. Am ajuns într-o lume uimitoare. Pe o salcie mare cu frunze din cristal erau mai multe indicatoare pe care scria: „Tărâmul Zmeilor”, „Tărâmul Viselor”, „Tărâmul Magic”. Dar eu cu Zâna mergeam spre „Tărâmul Cunoașterii”. Acolo era cea mai mare carte din lume, pe care doar Zâna Cărților putea să o deschidă. Cartea aceasta se numea Cartea Cărților. În ea erau toate poveștile care s-au scris și care se vor scrie vreodată. Tot ce înseamnă carte se găsea acolo. Zâna mi-a spus cu vocea ei blândă că o carte te poate ajuta în momentele grele să te liniștești. Te ajută să te informezi, să dezlegi mistere, să îți dezvolti vocabularul.

- Cum noi avem nevoie de mâncare, așa are nevoie și creierul nostru de a citi. O bibliotecă nu este doar un loc în care se depozitează multe cărți, e și un loc viu, cald și familiar.

Zâna mi-a enumerate mai multe cărți frumoase pe care aș putea să le citesc. Apoi, o lumină puternică se abătu asupra noastră. Am ajuns în Univers. Zâna mi-a arătat planeta Pământ. Mi-a arătat cum ajung copiii care citesc și cum ajung cei care nu citesc. Cei care citesc cărți au un vocabular bogat, dețin multe informații, învață să fie mai buni și mai politicoși, învață să iubească binele și să îndepărteze răul.

La finalul călătoriei, am înțeles importanța cărților. Eu și zâna ne-am întors la templu. Am revăzut personaje din cărțile necitite de mine și mi-am notat numele lor pentru a avea inspirație la cărțile pe care le voi citi pe viitor.

M-am trezit și în mintea mea au rămas vii câteva nume de cărți din vis. M-am gândit ce importanță mare au cărțile și am mai înțeles că în preajma lor nu am cum să mă simt niciodată singură. Pot fi multe personaje alături de mine, cele a căror cărți le-am citit sau urmează să le citesc și să le cunosc cu adevărat și cu ajutorul cărora să pot evada într-o lume imaginată. Prietenul care niciodată nu te va minți și care te ajută în viață este cartea.